

אסונות

האיש שאהב ספורט

ירמיהו ("רמי") לוף, שוערה של קבוצת הכדורגל מהליגה הלאומית שימשו, חזר על פני בניין הפועל שעל חוף הירקון, ראה את אנשי קבוצת הכדורגל של הפועל תל-אביב מתאמנים בקליעות לסל. רוב אנשי הקבוצה הם חבריו לשעבר, נימם גדל מילדות, ועימם שיחק בקבוצת הנוער בכדור-סל. רמי הצטרף לאימון.

תוך-כדי אימון, קיבל רמי בסערת המישחוק מכה בראשו. היתה זו חבטה רגיילה, מהסוג שכדורסלנים זוכים בה בכל מישחק. לרגע הודעו, אולם מיד חזר להכרתו, המשיך במשחק. בערב, כשחזר לביתו, המ שיך כל הלילה בהכנת שיעורי המאמאטיקה לקראת בחינות הבגרות שעמד להיבחן. בבוקר, כשהתעורר ירמיהו לוף, היה חצי גופו משותק.

הספורט — אתגר. כשהוביל רמי ל-בית-החולים, התברר כי נפגע במוחו. בוצע בו ניתוח, שבציקותיו חלף השיתוק. נש-

כדורגלן לוף

גם בשניים ספורטאי

ארה רק עזית סביב הפה, ויד אחת משר-תקת למחצה. נתנו לו כדור כדי שיאמן את שרירי ידו, ובמשך השבועות ששכב בבית-החולים, שיחק בכדור עם האחות. היה זה צירוף-מקרים מאוד בלתי מתקבל על הדעת שחוק יפגע בצורה כזאת ממכה. הוא היה סמל לחוסן גוף וכוה סבילות. עוד בבית-הספר העממי התפרסם בכך ש-חבריו היו עומדים בתור כדי לחבט בשרי-רי בטנו, רמי לא היה זה, כאילו לא הרגיש במכות.

לא היה כימעט ענף-ספורט שלא עסק בו. כל ספורט שהוא שימש לו אתגר, בו ניסה את כוחו. הוא שיחק כדורסל וכדורעף, עסק בשחייה ובכדורגל. בכל דבר עסק לשם הספורט בלבד, ללא יומרות לפירסום או לכוכבות. בצה"ל, היה רמי בעל דרגת קצונה, שי-מש מפקד יחידת נחל-יחוף שזכתה במקום הראשון בצעדות הראשונות. בצעדה ה-שלישית, שהתפרסמה כצעדת-הסבל, הולך רמי את יחידתו במסע מורו. חלק מפקידי דיו התעלף. אחד מהם אכל את כובעו, כדי להתגבר על כאבי יבלותיו. רמי נשאר רענן עד הסוף, כפרס, נסע עם יחידתו לצעדה בהולנד.

לאחרונה, התמסר לכדורגל, היה שוער-המילואים של הפועל תל-אביב. כאשר עלתה קבוצת שימשו לליגה הלאומית, השנה, עבר לוף לשימשו, הציל את קבוצתו ב-מישחקים גורליים.

לוף, בנו של שחקן אהל יהושע לוף, עסק בהוראת התעמלות בבית-הספר גורדון, בו למד. את שעותיו הפנויות הקדיש ל-לימודים, כדי לקבל תעודת-בגרות. בילדותו אף היה פעם שחקן-תיאטרון. אביו הכניס

אותו להצגת אהל, בה השיג תפקיד לנער. רמי היה צריך לאכול על הבמה עוף ו-תפוח. הנהירו אותו תמיד שישאר את התפוח להצגת הבאה. אבל לוף לא התאפק והיה אוכל כל פעם את התפוח כולו ב-כמה נגיסות חטופות.

ההמשך — גם למעלה. כאשר שמעו חבריו על מצבו, אחרי שנפגע, לא חששו לגורלו. "עם כוונתו כמו שלו הוא יחזור לשחק תוך כמה חודשים", אמרו. אולם לפני שעמד לוף לעזוב את בית-החולים, הוא עבר בדיקה יסודית. הוורם אחיר לראשו ואז הוא איבד את הכרתו. מיד בוצעו בראשו שני ניתוחים נוספים. אך השחקן לא חזר להכרתו. השבוע נפטר ב-בית-החולים.

"הוא ספורטאי בדם!" אמר עליו אחד מחבריו בקבוצת שימשו. "הוא היה ספורטאי בדם", תיקן לו ידיד. "מה אתה חושב? שם, למעלה בשמים, הוא לא יהיה ספורטאי?" היתה התשובה.

שערוריות

משחק הלחץ

ההתפרעויות והטרור במישחקי-הכדורגל של הליגות הנמוכות בישראל הן רק מר-אור החיצוני של הגיוגל שצמח בשטח זה. חמור לא פחות הוא מה שמתרחש בתוככי גיוגל זה, המגיע רק לעיתים רחוקות לידי-עת הקהל.

קבוצת הפועל לוד תופסת מקום של כבוד בגיוגל הספורטאי. הקבוצה, שהגיעה השנה למקום השני בטבלת ליגה ב' דרום, נת-מכת בגלוי עלידי עזרית לוד ומועצת הפועלים המקומית, ממומנת בכספי הציבור. כל קבוצה יריבה, שצריכה להתמודד עם הפועל לוד על מיגרשה בלוד, הולכת לקרב בלב כבוד. אחירת האלימות השוררת ב-מיגרש מאיימת לא פעם על חיי שחקני-הקבוצה היריבה.

לאחרונה התברר שאותה אחירה ממש שוררת בתוך הקבוצה פנימה.

ההבטחות נשכחו. כאשר החליטו פרנסי מועצת פועלי לוד להקים קבוצת כדורגל משלהם, לפני שבע שנים, הם גייסו לעזרתם קבוצה שכבר היתה קיימת בעיר. היתה זאת קבוצה של פועלי הרכבת הער-ביים, שנקראה בשם אל-עמאל. הקבוצה פורקה ושיבעה משחקניה צורפו להפועל לוד. לכדורגלנים הערביים הובטחה עזרה בסידור עבודה, והקלות אחרות שניתנו לשחקני הקבוצה היהודיים.

לאחרונה נשאר מכל השחקנים הערביים רק אחד, השחקן עבאס עבדול עזיז. כאשר הצטרף עבאס לקבוצת הפועל, היה צעיר לימים, והובטח לו לסדרו בבית-ספר מיקצר-על ההבטחה לא קיימה. עבאס המשיך ל-שחק בקבוצה, אולם לא הצליח להסתדר בעבודה. כדורגלנים יהודיים שצורפו לקבו-צה אחריו, סודרו כולם. רק הוא היחידי שנשאר מחוסר-עבודה.

כאשר נוכח עבאס שאין מתכוננים כלל למצוא עבורו עבודה, ביקש לשחררו מהפז-על לוד, עלימנת שיוכל לשחק בקבוצה אחרת. מנהלי הקבוצה דרשו ממנו, תמורת השיחרור, סכום של אלפיים ל"י.

עבדול עזיז הפסיק לשחק. רק מדי פעם, כשהקבוצה היתה נמצאת במצוקה ועמדה בפני מישחק קשה, היו מגייסים אותו מח-דש — והוא היה נענה. בכל אותן ההז-דמויות, היה מזכיר מועצת הפועלים המקור-מית, יוסף אזולאי, מבטיח לסדרו בעבודה. אולם מייד אחרי המשחק היה שוכח את הבטחתו.

לבסוף נימאס המישחק הבלתי ספורי-טיבי הזה על השחקן הערבי. הוא עזב את הקבוצה, השיג בעצמו, באמצעות ה-לישכה, עבודה ברכבת ישראל. לאחרונה, כאשר עמדה הפועל לוד בפני אחד ממבח-ניה החשובים, שעתיד היה לקבוע את זכייתה באליפות הליגה, הופיע יוסף אזו-לאי אצל עבדול עזיז, ביקש ממנו להופיע במישחק החשוב, הבטיח למצוא עבורו מקום עבודה טוב יותר מאשר בשרות ה-רכבות.

עבדול עזיז סירב. כעבור יומיים נקרא אל מנהל המחלקה שלו, שהודיע לו כי נציג ההסתדרות דורש ממנו לחזור לקבו-צה. "אדוני המנהל" השיב הכדורגלן ה-ערבי, "אתה יכול לצאת עלי בענייני עבודה אבל אין לך כל זכות להתערב בענייני ה-פרטיים".

למחרת היום קיבל עבאס עבדול עזיז מכתב-פירסום.

אמו נידונה כידידת הנאצים - בקיבוץ לא

מה מריץ

את בליץ?

לה. האחד הוא נחמן פרקש, שותפו לבריי-חה, שנתפס עוד באותו ערב במבואות תל-אביב (העולט הזה 1236). כאשר נתפס פרקש, מסר לשוטרים כי התכוון למצוא מיקלט באיוו ישיבה, לבלות שם את ימיו בשקט. "ומה עם בליץ?" שאלוהו. הוא משך את כתפיו.

הוא לא סיפר; אבל ידע. ועוד אדם ידע. גם הוא חבוש בכלא רמי-לה. זהו "העתונאי" המצרי, אחד עוסמן מנהיג מרד כלא שטא. הוא ידע היטב לאן מועדות פניו של בליץ. כי הוא עצמו קבע לו את הכתובת.

זמן קצר לפני הבריחה, נתן עוסמן מיכ-תב לטומי בליץ. המיכתב, כתוב ערביית, נשא כתובת של תושב העיר עזה. עוסמן אף הסביר לבליו כיצד להגיע לאותה כתו-בת, ומה הסיסמה שעליו למסור. "אין לך מה לדאוג", הרגיעו המצרי, "ברגע שתגיע לשם, לא יקרה לך שום דבר".

בליץ לקח בחשבון שיתכן כי יסבול בידי המצרים, וכי יצטרך לשבת גם שם בכלא. אולם בדבר אחד היה בטוח: שלא יתחור לישראל. כי מזה כשלוש שנים, הפ-סיקו שלטונות רע"ם להחזיר לישראל יהו-דים שעברו את הגבול בשגגה או במתכוון. הם מוכנים לשחררם מכלאם, אך ורק בתנאי אחד: שיחזרו לאותה ארץ ממנה עלו ליש-ראל, או לכל ארץ אחרת המוכנה לקבלם.

בצורה זו קיווה בליץ להגיע לעולם ה-רחב, להינצל מחיי-מאסר-עולם.

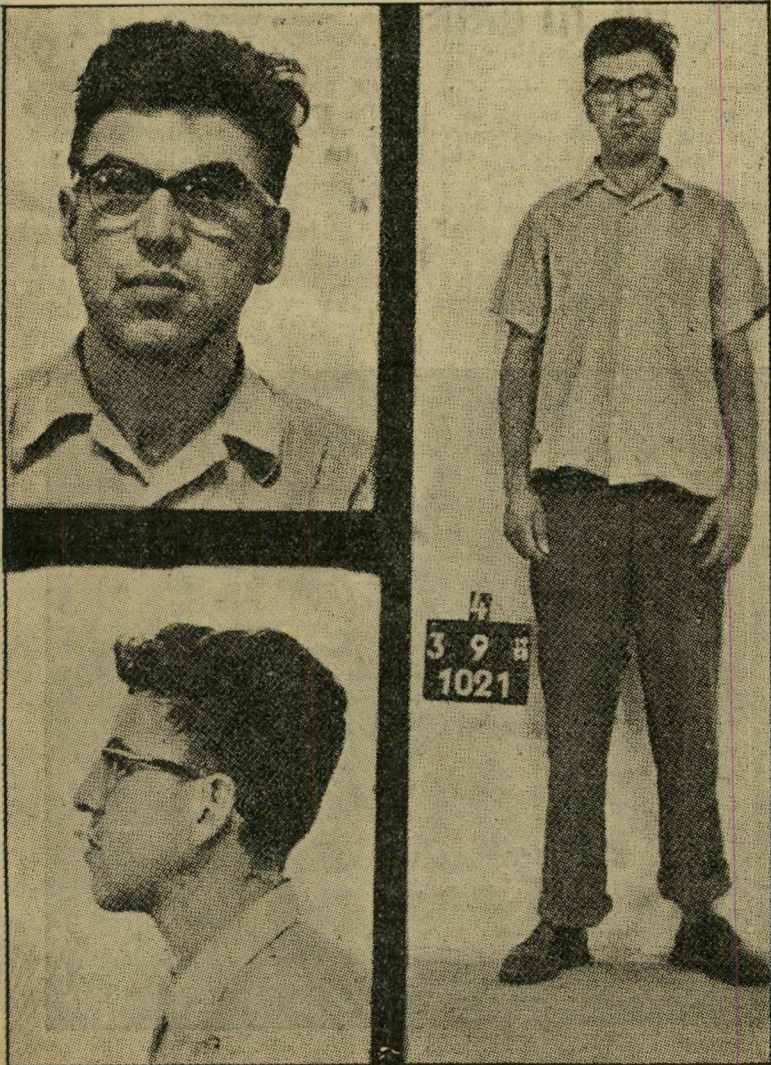
גם עוסמן עצמו חפץ היה להצטרף ל-נסיון הבריחה. אלא שעליו מופקדת שמירה

אתם רואים את הצוק הלבן של ראש הניקרה? שאל עורך-הדין ה-חפאי ד"ר ראובן מאיר, "בליץ כבר מעבר לצוק הזה. הוא בלבנון". כאיש שהגן עליו במשפט, וכאדם היחיד בארץ בו נתן בליץ אמון מלא, היו לדברי הפרקליט מישקל. "המטה הארצי מטפל בעניין בצורה כל-כך שיגרתית, שבליו לא יתפס בשום אופן", התלוננו עמוס ברגוריון וקציניו במטה מחוז תל-אביב. כאנשים הממונים על בטחון הציבור היה ערך לא קטן לדבריהם. "אילו הייתי בטוח שהוא באמת בחוץ-לארץ, הייתי שמח", אמר קצין משטרה גבוה במחוז חיפה. "הייתי אפילו שולח לו היתרי-צאה בדואר. חסרים לנו טיפוסים כאלה במדינה?" מכיחן שהיה זה אותו קצין שעצר את בליץ בשעתו, והכירו היטב, היו גם לדבריו מישקל.

"בליץ? מאה אחוז מסתתר אצל מישחו. יש זוכרה שפוזחים ממנו, מפני שהוא יכול כמו כלום לחסל אותם. הם מספקים לו אוכל ויסדרו לו גיירות מזוייפים". כך אמרו מודיעים מקרב העולם התחתון, ומכיוון שטומי בליץ נמנה עם חוגים אלה, אפשר ליחס חשיבות גם לדבריהם. אולם איש מכל אלה לא ידע אף לא דבר בטוח אחד אודות בליץ. כולם גיששו ב-אפלה של חוסר-ודאות.

השניים שידעו

רק שני אנשים בישראל יודעים ב-ודאות מה היו תוכניתיו של טומי בליץ, כאשר קפץ מעבר לחומות כלא רמי-

בליץ - במודעת החיפוש שהופצה על-ידי המשמרה